

NO SOM VÍCTIMES

FRA JACINT DURAN

“**A**vui, si no ets una víctima no ets ningú. Tothom és víctima”. Aquestes paraules no són meves, són d'un escriptor nord-americà que viu a Los Angeles, Brett Easton Ellis. Parleu amb qualsevol, fins i tot, amb un mateix. S'és víctima dels traumes, de les dificultats, de la qüestió econòmica, de la societat, del que sigui... però víctima. Perquè no ser víctima significa, com a mínim, ser suspecte d'ésser agressor.

Aquest autor defineix en tres punts la persona actual. Primer, el sentiment de víctima. Segon, el sentiment d'indignació: tots estem indignats, pel que sigui, però indignats; els d'un cantó i els d'un altre, els de dalt i els de baix... I has d'anar amb peus de plom perquè per qualsevol

cosa que diguis, brolla la indignació. De fet, estar indignat és mostrar-se superior moralment a l'altre. I tercer, la rigidesa. El pensament actual certament que s'ha diversificat, però tinguis el que tinguis, de dreta o d'esquerra, tenim un pensament rígid. És aquella frase tan coneguda: “sí o sí”. També es pot dir: “no, o no”.

Quantes vegades hom es troba davant d'un que t'expressa la seva idea, el seu pensament i hom diu: “sí però no”..., doncs aquest “no” ja no funciona, perquè és “sí o sí”. Rígid. Ens sentim víctimes, indignats i rígids.

Així és molt difícil posar-se en el lloc de l'altre. Intentar posar-se en la pell de l'altre és un exercici que està catalogat com a feblesa. Posar-se a la pell de l'altre és rebaixar-se, és no ser conseqüent, és no ser el que toca ser. Per tant, no ens podem posar a la pell de l'altre, ni allò tan humà de saber que no sabem, de saber que no ho dominem tot, que fa possible l'escolta.

I quan anem aprofundint l'actitud de víctima, certament que hi ha un sentiment molt clar i que ens va molt bé això de sentir-nos víctimes, perquè ens sentim sense culpa, el sentiment de culpa està esborrat de la faç de la terra. Per tant, com més víctima, menys ens sentim culpables. Però si el meu victimisme és fruit de traumes o de qualsevol cosa anterior, cada vegada és més petita la meva llibertat, perquè la meva vida està en mans del que passa fora o dels que tinc fora. Com més víctima em sento, menys llibertat em queda. Em sentiré molt tranquil de consciència, però sense llibertat.

Per això és tan important l'actitud d'acció de gràcies, que és absolutament el contrari

d'això. Saber dir "gràcies". És aquesta l'actitud del leprós samarità (Lc 17,11-19), que és capaç de girar-se cap a l'altre, que és el que ens costa més, i dir gràcies.

I fixem-nos que Jesús no li diu: "la teva fe t'ha curat", li diu "la teva fe t'ha salvat". Jesús vol indicar que quan un sap donar gràcies no simplement es cura físicament sinó sobretot, i per damunt de tot, guareix la seva ànima. Saber donar gràcies és aprendre la humilitat, és humanitzar-se, és obrir-se, és aprendre a posar-se a la pell de l'altre.

Sant Ignasi de Loiola li donava molta importància a aquesta actitud. Deia que cada nit el creient ha de fer l'examen de consciència, de manera clara i nítida. Però diu que abans de començar has de pensar de què has de donar gràcies aquell dia. Has de començar donant gràcies per aquella paraula, per aquell trobament, perquè t'he trobat, Senyor, en aquella situació...

Tant és així que sant Ignasi, al final dels Exercicis, diu que s'ha de fer "la contemplación para alcanzar amor", aprenent

a donar gràcies, no "in genere", sinó en concret. I dirà: "repassa la teva vida, que passin la cara dels teus amics, germans, parents, les persones que t'han ajudat..., dona gràcies!". Aprendre a donar gràcies és la porta que ens mena a l'amor.

Els cristians, cada vegada que ens reunim, tenim una raó bàsica per donar gràcies, que surt a la carta de sant Pau a Timoteu: "Crist ha ressuscitat. Aquesta és la bona nova que jo predico" (2Tm 2,8). Aquesta és la raó per la qual val la pena donar gràcies per tot. Si realment Jesús ha ressuscitat és que canvia tot el panorama, tota la meva vida. Si Crist ha ressuscitat, tot és diferent. I Crist no és una cosa, una entelèquia, és la persona de Jesús de Natzaret. Per això dirà sant Pau: "si morim amb Ell, ressuscitem amb Ell, si patim amb Ell, regnarem amb Ell, si el neguem Ell ens negarà. Però si li som infidels, Ell es manté fidel". Aquest és el nostre Déu, que es revela en la persona senzilla, humil i concretíssima de Jesús de Natzaret.